

2

Ve chvíli, kdy vejdeš do kumbálu, vzduch kolem tebe začne vířit. Cítíš jasně se zvyšující vlhkost a teplotu...

... o chvíli později se kolem tebe téměř hmatatelně obepíná temnota. Pomyslná chapadla tmy se tě nejprve dotýkají, cítíš nepříjemné „šimrání“ až tě temnota nakonec obalí docela. Nevidíš si na špičku nosu, natož pak končetiny a podlahu.

Zmocňuje se tě nervozita a pocit, že jsi nyní naprosto bezbranný. Po několika vteřinách nepříjemného pocitu a snahy prokouknout neproniknutelnou tmu se konečně dočkáš. Ocítáš se úplně sám v potměšilé chodbě. Chvilku trvá, než se rozkoukáš, ale postupně si tvé oči přivykají na šero kolem tebe. Cesta zpět není. Za tebou je pouze zeď a cesta vede pouze dopředu.

Otoč na stranu 5.

3

Poté, co vejdeš pootevřenými dveřmi do místnosti, snažíš se svými očima marně propátrat tmu, která se zde nalézá. Není vidět prakticky nic a pocit bezmoci a samoty se zvyšuje. Přesto najednou zaslechněš nějaké zvuky. „Cvak, cvak, cvak...“, rychle po sobě se opakující cvakání, když najednou... Světlo. Zcela jasné a pronikavé světlo oslepilo tvé oči, které po chvilce vidí velkou čtvercovou místnost. Na protější straně jsou dveře a vedle nich postava. Shrbený, postarší humanoid se zbytkem lidských rysů, připomínající nyní spíše divoké zvíře a v přítmi působící nebezpečně, stojí vedle dveří a v ruce drží malou železnou tyčku s vruby připomínající klíč. Místnost je plná nejrůznějších věcí. V jednom rohu je malý ponk s náradím, v druhém hrnčířská hlína, dřevěné i železné části. Jakmile vpadneš dovnitř, dveře, kterými ses sem dostal se zavřou a nedá se jimi už projít zpět. Je jasné, že jediná cesta vede dveřmi na protější straně. Pokusíš se:

- 1) sebrat postavě klíč násilím (**strana 8**)
- 2) postavu ukecat, aby ti klíč dala (**strana 17**)
- 3) použiju věci z místnosti a klíč udělám (**str. 4**)
- 4) Budu čekat co udělá postava (**strana 16**)

4

Procházíš místnost, procházíš poličky a ponk, přemýšlíš, jak by se dal „klíč“ vyrobit. Občas koukneš k postavě, ale ta stále jen sedí a tebe si nevšímá. Dokonce ani v případech, kdy si přijdeš „klíč“ prohlédnout.

Trvá to docela dlouho, ale po neúspěších s různými materiály se ti nakonec podaří najít podobnou železnou tyčku, do které se ti podaří udělat zářezy podobné těm na tyčce u strážce.

Přicházíš nervózně ke dveřím, neustále se otáčíš, co na to strážce. Ten tě však ignoruje i když vkládáš klíč do dveří.

Nedá ti moc velké úsilí je otevřít a za nimi vidíš nějakou vnitřní část domu. Vycházíš z místnosti a konečně zase cítíš čerstvý vzduch. Ocítáš se na pavlači v prvním patře, na každé straně vidíš další dveře. Vidíš, jak se postupně také otevírají.

Otoč na stranu 12.

5

Procházíš chodbou. Zepředu jsou slyšet tiché, nejasné zvuky.

Opatrně, pečlivě volíš každý krok, abys nevzbudil podezření a zbytečně na sebe neupozornil. Jde to velmi těžko, chodba je tichá, naštěstí ale také tmavá, osvětlená je pouze nástěnnými zavěšenými dlouhými svícemi. Nikdo si tě naštěstí nevšiml. Chodba je naplněna zvláštní, intenzivní vůní/pachem.

Chodba se kroutí a vede stále dál. Opatrně postupuješ vpřed. Za jednou zatáčkou cítíš, že chodba ústí do místnosti.

Opatrně do ní nahlédneš.

Otoč na stranu 10.

6

Rozhlížíš se po pavlači a uvolnění poté, co jsi se dostal z labyrintu chodeb se zase mění v nervozitu, když jsi uviděl otevírající se dveře kolem tebe.

Napětí stoupá, ty se chystáš na to, co má nevyhnutelně přijít. Bezmyšlenkovitě svíráš ruce v pěsti, až zbělají.

Dveře se otevřely a z nich ... vychází tví druhové, podobně nervózní a zneklidnění svými vlastními zážitky v chodbách.

Ještě než se shledáte a vyměníte si dojmy, ozve se ti v hlavě jasný hlas a ty po celém těle ucítíš nárůst síly, sebejistoty a moci. „Vítej na Stezce Mysli.“

Pokračuj dále s PJem a družinou.

7

Ve chvíli, kdy zaklepeš, přijde ti, že ticho, které se rozléhá v místnosti, jako by se začalo měnit v tichý, bzučivý zvuk, který nabírá chvíli na intenzitě, ale po pár minutách, ve kterých už už začínáš panikařit nevěda co se bude dít dál, zvuk zase stejně rychle odeznívá. Napětí, které se zmocnilo tvého těla ale pokračuje, protože zaslechneš kroky.

Jeden, dva, tři šouravé pomalé kroky jako by se blížily k tobě. Netušíš, kdo je za dveřmi, ale kroky ustanou a dveře se pomalu otevírají.

Ve škvíře, která se postupně zvětšuje ale nevidíš nic než tmu. Vstupuješ dovnitř.

Otoč na stranu 3.

8

Přibližuješ se k postavě u dveří a chystáš si tyč, kterou jsi našel v druhém koutě místnosti. Humanoid se na tebe kouká svými velkýma vrásčitýma očima, lhostejný pohled jako by nejevil zájem o tvé úmysly, a to byla jeho největší chyba. Rychlým skokem jsi se dostal k jeho boku a mocným úderem tyče do spánku jsi ho poslal do bezvědomí.

Bereš z jeho bezvládné ruky železný „klíč“ a odemykáš dveře. Vsuneš klíč do zámku a snažíš se otevřít. Nedá ti moc velké úsilí je otevřít a za nimi vidíš nějakou vnitřní část domu. Vycházíš z místnosti a konečně zase cítíš čerstvý vzduch. Ocítáš se na pavlači v prvním patře, na každé straně vidíš další dveře. Vidíš, jak se postupně také otevírají.

Otoč na stranu 15.

9

Čekáš a čekáš, ale nic se neděje. Jen ticho, téměř hmotné obklopuje tvé tělo a přináší stále se zvětšující nervozitu co dál. Tví druhové ztraceni, ty sám v cizím domě a před tebou dveře, vedoucí neznámo kam. Přijde ti, jako by se stále zvyšovala vlhkost i teplota v chodbě.

Myšlenky v tvé hlavě víří velmi rychle a ty si v duchu promítáš scénáře, které by mohly následovat.

Stále máš před sebou dveře s klepadlem. Co dál?

1) Pokusíš se je otevřít pomocí schopnosti (zlodějský klíč, šperháky, jemná zlodějská práce, magie – bez ohledu na vlastní povolání) –

strana 11

2) Pokusíš se je otevřít násilím (vyrazit vlastní silou nebo násilnou formou magie – bez ohledu na vlastní povolání) – ***strana 13***

3) Použiješ klepadlo – ***strana 7***

10

Temná chodba, do které vstupuješ, je osvětlena jen několika svíčkami rozmístěnými tentokrát na zemi. Vosk se postupně roztéká na kamennou podlahu chodby: Byť stroze osvětlená, přesto vidíš, jak pokračuje ještě asi 5 sáhů směrem dozadu a končí jednoduchými dřevěnými dveřmi bez kliky, pouze s klepadlem (otevírání se zjevně směrem od tebe).

Přistupuješ k nim a:

- 1) Pokusíš se je otevřít pomocí schopnosti (zlodějský klíč, šperhák, manipulace se zámkem, magie – bez ohledu na vlastní povolání) – **strana 11**
- 2) Pokusíš se je otevřít násilím (vyrazit vlastní silou – bez ohledu na vlastní povolání) – **strana 13**
- 3) Použiješ klepadlo – **strana 7**
- 4) Počkáš několik minut, co se bude dít – **strana 9**

11

Poté, co vypáčíš zámek a otevřeš dveře do místnosti, vstoupíš dovnitř a dveře se okamžitě zavřou. Snažíš se svými očima marně propátrat tmu, která se zde nalézá. Není vidět prakticky nic a pocit bezmoci a samoty se zvyšuje. Přesto najednou zaslechneš nějaké zvuky. „Cvak, cvak, cvak...“, rychle po sobě se opakující cvakání, když najednou...

Světlo.

Zcela jasné a pronikavé světlo oslepilo tvé oči, které po chvílce vidí velkou čtvercovou místnost.

Na protější straně jsou dveře a vedle nich postava. Shrbený, postarší humanoid se zbytkem lidských rysů, připomínající nyní spíše divoké zvíře a v přítmi působící nebezpečně, stojí vedle dveří a v ruce drží malou železnou tyčku s vruby připomínající klíč.

Místnost je plná nejrůznějších věcí. V jednom rohu je malý ponk s náradím, v druhém hrnčířská hlína, dřevěné i železné části. Jakmile vpadneš dovnitř, dveře, kterými ses sem dostal se zavřou a nedá se jimi už projít zpět. Je jasné, že jediná cesta vede těmi na protější straně. Pokusíš se:

- 1) sebrat postavě klíč násilím (**strana 8**)
- 2) postavu ukecat, aby ti klíč dala (**strana 17**)
- 3) použiju věci z místnosti a klíč udělám (**strana 4**)
- 4) Budu čekat co udělá postava (**strana 16**)

12

Rozhlížíš se po pavlači a uvolnění poté, co jsi se dostal z labyrintu chodeb se zase mění v nervozitu, když jsi uviděl otevírající se dveře kolem tebe.

Napětí stoupá, ty pevně držíš improvizovaný klíč, který jsi ještě nepustil. Chystáš se na to, co má nevyhnutelně přijít.

Dveře se otevřely a z nich ... vychází tví druhové, podobně nervózní a zneklidnění svými vlastními zážitky v chodbách.

Ještě než se shledáte a vyměníte si dojmy, ozve se ti v hlavě jasný hlas a ty po celém těle ucítíš nárůst síly, sebejistoty a moci. „Vítej na Stezce Místa.“

Pokračuj dále s PJem a družinou.

13

Rozbíháš se proti dveřím. Náraz do dveří byl prudký, i když byla rychlost poněkud menší, než jsi zamýšlel(a), tvé tělo proletělo dveřmi až do temné místnosti. Snažíš se svými očima marně propátrat tmu, která se zde nalézá. Není vidět prakticky nic a pocit bezmoci a samoty se mísí s mírnou bolestí z nárazu do dveří. Najednou zaslechneš nějaké zvuky.

„Cvak, cvak, cvak...“, rychle, po sobě se opakující cvakání, když najednou... Světlo. Zcela jasné a pronikavé světlo oslepilo tvé oči, které po chvílce vidí velkou čtvercovou místnost. Na protější straně jsou dveře a vedle nich postava. Shrbený, postarší humanoid se zbytkem lidských rysů, připomínající nyní spíše divoké zvíře a v přítmi působící nebezpečně, stojí vedle dveří a v ruce drží malou železnou tyčku s vruby připomínající klíč.

Místnost je plná nejrůznějších věcí. V jednom rohu je malý ponk s náradím, v druhém hrnčířská hlína, dřevěné i železné části. Jakmile vpadneš dovnitř, dveře, kterými ses sem dostal se zavřou a nedá se jimi už projít zpět. Je jasné, že jediná cesta vede těmi na protější straně. Pokusíš se:

- 1) sebrat postavě klíč násilím (**strana 8**)
- 2) postavu ukecat, aby ti klíč dala (**strana 17**)
- 3) použiju věci z místnosti a klíč udělám (**str. 4**)
- 4) Budu čekat co udělá postava (**strana 16**)

14

Pokud se ti podařilo přečíst tuto stránku, zřejmě jsi zabloudil nejen v labyrintu místností a chodeb v domě, ale i v tomto textu. Zkuste se vrátit na poslední stránku, kde jste byli a pokračovat nebo začněte znovu.

Pokračuj znovu.

15

Rozhlížíš se po pavlači a uvolnění poté, co jsi se dostal z labyrintu chodeb se zase mění v nervozitu, když jsi uviděl otevírající se dveře kolem tebe.

Napětí stoupá, ty pevně držíš dřevěnou tyč, kterou jsi od chvíle, kdy jsi praštil toho nebožáka, ještě nepustil. Chystáš se na to, co má nevyhnutelně přijít.

Dveře se otevřely a z nich ... vychází tví druhové, podobně nervózní a zneklidnění svými vlastními zážitky v chodbách.

Ještě než se shledáte a vyměníte si dojmy, ozve se ti v hlavě jasný hlas a ty po celém těle ucítíš nárůst síly, sebejistoty a moci. „Vítej na Stezce Míru.“

Pokračuj dále s PJem a družinou.

16

Koukáš na postavu, ona na tebe, napětí vzrůstá, jenže nic se neděje. Humanoid sám neprojevuje žádnou vlastní iniciativu a ty se zatím neodvažuješ k žádnému vlastnímu kroku.

S přibývajícím časem je ale jasné, že přece jen budeš muset něco vymyslet a udělat, jinak bys tu mohl zarůst do země.

Chceš tedy:

- 1) sebrat postavě klíč násilím (*strana 8*)
- 2) postavu ukecat, aby ti klíč dala (*strana 17*)
- 3) použiju věci z místnosti a klíč udělám (*strana 4*)

17

Přibližuješ se k postavě u dveří. Přemýšlíš, co říct a nejsi si jistý. Humanoid na tebe kouká svými velkýma vrásčitýma očima, lhostejný pohled jako by nejevil zájem o tvé úmysly. Klidně a vyrovnaně, ač jsi vnitřně velmi nejistý a nervózní, vypovíš postavě své útrapy o cestě a svém „ztracení“ v tomto labyrintu chodeb. Zprvu netečný protějšek vypadal, že tvým slovům ani nerozumí, nervozita z toho, že ti nerozumí a tato tvá snaha nedopadla na úrodnou půdu, nicméně o chvíli později se zvedá a bez jediného slova k tobě napřahuje svou ruku s klíčem.

Bereš z jeho chatrné ruky železný „klíč“ a odemykáš dveře. Vsuneš klíč do zámku a snažíš se otevřít. Nedá ti moc velké úsilí je otevřít a za nimi vidíš nějakou vnitřní část domu. Vycházíš z místnosti a konečně zase cítíš čerstvý vzduch. Ocítáš se na pavlači v prvním patře, na každé straně vidíš další dveře. Vidíš, jak se postupně také otevírají.

Otoč na stranu 6.